

Gosciny Sempé

A kis Nicolas

MÓRA

A kis Nicolas

A kis Nicolas
A mű eredeti címe: *Le Petit Nicolas*
© 2012 IMAV éditions / Goscinny – Sempé
A mű első kiadása 1960-ban jelent meg

A kis Nicolas alakja, illetve A kis Nicolas világának szereplői, történetei, jellegzetes elemei René Goscinny és Jean-Jacques Sempé szellemi tulajdonát képezik. A kis Nicolas világhoz kapcsolódó védjegyek felhasználási joga az IMAV éditions-t illeti meg. A Le Petit Nicolas® lajstromozott, oltalom alatt álló szó- és ábrás védjegy. Minden jog fenntartva, a védjegy és bármely ábrázolás, logó másolása, utánzása szigorúan tilos.

Le Petit Nicolas®
www.petitnicolas.com

Fordította: BOGNÁR RÓBERT

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

Hungarian translation © Bognár Róbert, 2021
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2021

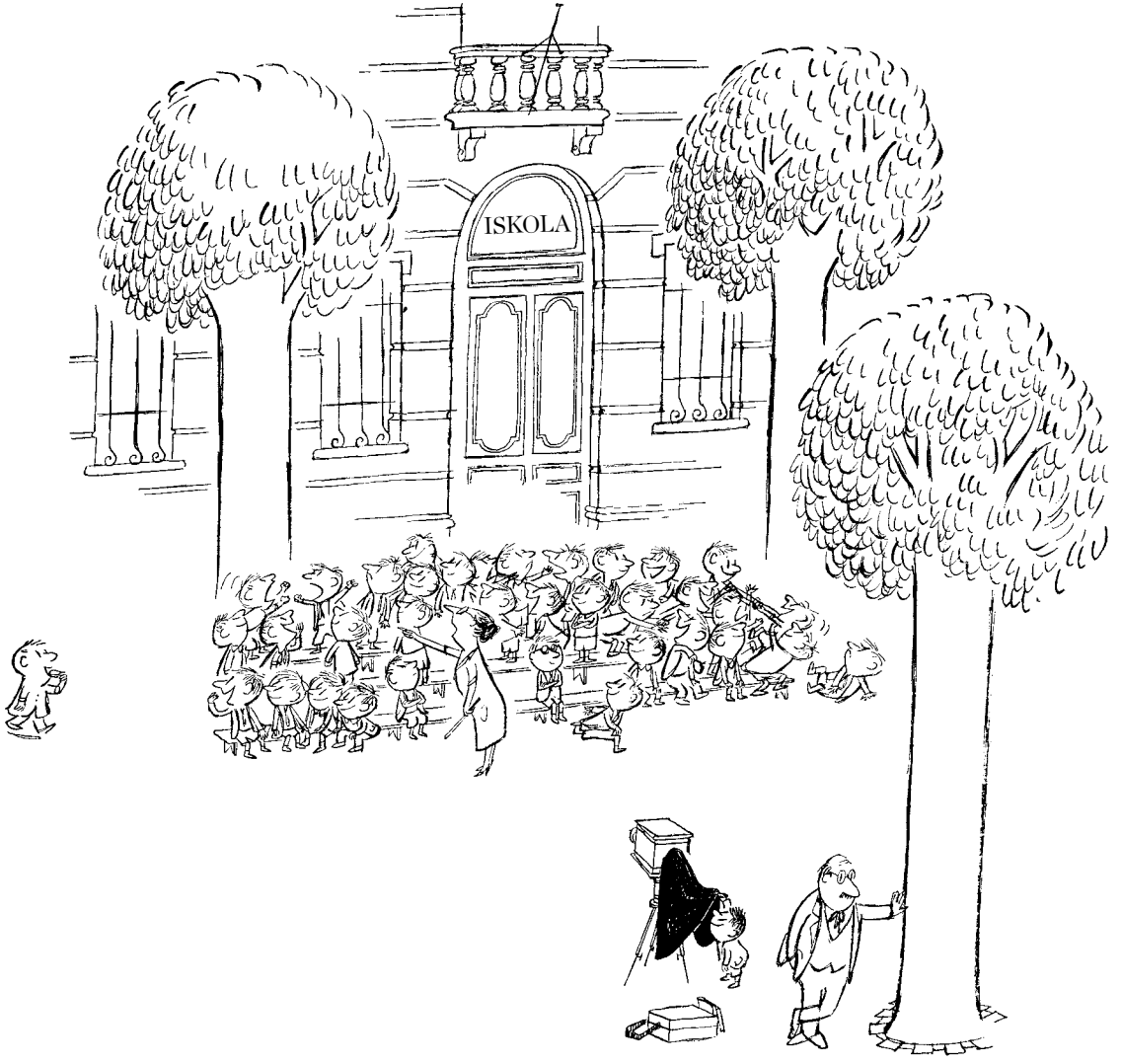
Gosciny & Sempé

A kis Nicolas

Móra Könyvkiadó

Gilberte Goscinnynak

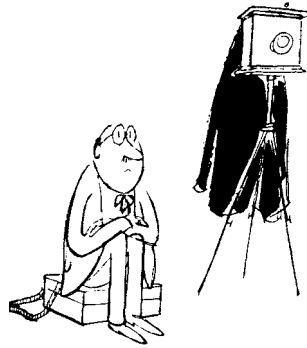

Életre szóló kedves emlék

MA REGGEL CSUDA JÓKEDVŰEN mentünk iskolába, mert osztályfényképet fognak csinálni rólunk, ami egész életünkre szóló kedves emlék lesz, ahogy a tanító néni mondta. És azt is mondta, hogy szép ruhában és szépen megfésülve jöjjünk.

Amikor jól behajolajozva beléptem az iskolaudvarra, már az összes haverok ott voltak, és a tanító néni szidta Geoffroy-t, hogy mért jött marslakónak öltözve. Geoffroy-nak nagyon gazdag a papája, és minden játékot megvesz neki, amit csak akar. Geoffroy mondta a tanító néninek, hogy márpedig ő ragaszkodik hozzá, hogy marslakónak öltözve legyen lefényképezve, különben hazamegy.

Már ott volt a fényképész bácsi is a fényképezőgéppel, és a tanító néni mondta, hogy csinálja gyorsan, mert kezdődik a számtanóra. Agnan, aki az osztály legjobb tanulója és a tanító néni kedvence, azt mondta, hogy bizony az nagy kár lenne, ha elmaradna a számtanóra, mert ő nagyon szereti a számtanórát, és minden házifeladat-példát megoldott. Eudes, egy nagyon erős haver, rögtön orrba akarta vágni Agnant, de Agnan szemüveges, és ezért nem lehet mindig adni a fejének, amikor szeretné az ember. A tanító néni kiabált, hogy tűrhetetlen, mit művelünk. Akkor a fényképész bácsi azt mondta:

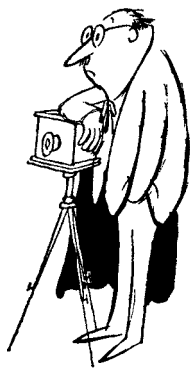
– Ej, ej, ej, nyugalom, nyugalom! Tudom én, hogy kell beszélni a gyerekek nyelvén, minden a legnagyobb rendben lesz.

A fényképész bácsi kigondolta, hogy három sor lesz, az első sor leül a földre, a második sor állni fog a tanító néni körül, aki egy széken fog ülni, a hátsó sor pedig ládákon fog állni. Nagy ötletei vannak a fényképész bácsinak, az tuti.

A ládákat az iskola pincéjéből kellett felhozni. Pizok jól szórakoztunk, mert a pincében elég sötét volt, és Rufus a fejére húzott egy zsákot, és huhogott, hogy „Huú! Huú, én vagyok a szellem!” És akkor jött a tanító néni. Nem volt valami jó kedvében, úgyhogy fogtuk a ládákat, és nyomás. Egyedül Rufus maradt a pincében. A zsákkal a fején nem látta, hogy mi van, és tovább huhogott, hogy „Huú, én vagyok a szellem!”, és akkor a tanító néni lehúzta a fejről a zsákot. Huú, volt meglepetés!

Az udvarra érve a tanító néni elengedte a Rufus fülét, és a tenyerével a saját homlokára csapott.

– Hogy néztek ki?! – mondta. – Szurokfeketék vagytok.

És tényleg, egy kicsit összepiszkítottuk magunkat, ahogy bohóckodtunk a pincében. A tanító néni odavolt, de a fényképész mondta, hogy nem vészes, van időnk megmosakodni, közben ő elhelyezi a ládákat meg a széket a fényképezéshez. Agnanon kívül egyetlen valaki volt, akinek tiszta maradt a képe, Geoffroy, mert őrajta rajta volt a marslakósisak, ami olyan, mint egy befőttesüveg.

– Na látja! – mondta Geoffroy a tanító néninek. – Ha mindenki marslakónak öltözött volna, most nem volna cirkusz.

Láttam, hogy a tanító néni szívesen megcibálná a Geoffroy fülét, de a befőttesüvegen nem volt fogás. Piszok nagy ötlet ez a marslakójelmez!

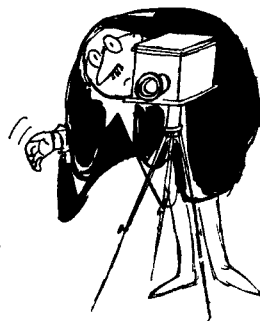
Megmosakodtunk, megfésülködtünk, aztán visszamentünk az udvarra. Egy kicsit összevizeztük magunkat, de a fényképész azt mondta, hogy nem számít, a fényképén nem fog látszani.

– Na, jó – mondta a fényképész –, akartok örömet szerezni a tanító néniteknek?

Mire azt mondtuk, hogy akarunk, mert mi tényleg nagyon szeret-

jük a tanító nénit, baromi kedves, ha nem mérge-sítjük.

– Nahát akkor szépen menjete a helyetekre, és megcsináljuk a fényképet – mondta a fényképész.
– A legmagasabbak álljanak fel a ládákra, a közepe-
sek középre, a kicsik eljűk a földre!

Mindenki ment a helyére, a fényképész pedig nagy-
ban magyarázta a tanító néninek, hogy türelemmel mindent el lehet
érni a gyerekeknél, de a tanító néni nem tudta végighallgatni a ma-
gyarázatot. Oda kellett jönnie, hogy szétválasszon bennünket, mert
mindenki ládára akart állni.

– Senki se magas itt, csak én! – kiabált Eudes, és mindenkit lelö-
kött, aki fel akart állni a ládákra. De Geoffroy nem hagyta magát, erre
Eudes bemázolt neki egyet a befőttesüvegbe, és nagyon megfájdult a
keze. Többen is nekiveselkedtünk, és végül csak sikerült megszabadí-
tanunk Geoffroy-t a befőttesüvegtől.

A tanító néni azt mondta, hogy utoljára figyelmeztet bennünket,
és ha ez se használ, jön a számtanóra, úgyhogy rögtön tudtuk, hogy
jobb, ha nyugton maradunk, és kezdtünk elhelyezkedni. Geoffroy
odament a fényképészhez, és megkérdezte:

– Ez meg milyen gép?

A fényképész rámosolygott, és azt felelte:

– Ez egy olyan doboz, kislegény, amiből kirepül egy kismadár.

– Ósdi egy masina – mondta Geoffroy –, én egy olyan gépet kap-
tam a papámtól, amelyiknek fényszűrője is van, meg széles látószögű
lencséje, meg teleobjektívje, és persze színszűrők is vannak hozzá...

A fényképész eltátotta a száját, abbahagyta a mosolygást, és azt mondta Geoffroy-nak, hogy menjen a helyére.

– Na és fotocellája, az legalább van? – kérdezte Geoffroy.

– Utoljára mondom, menj a helyedre! – kiabált a fényképész, és hirtelen nagyon idegesnek látszott.

Elhelyezkedtünk. Én a földön ültem, Alceste mellett. Alceste a haverom, nagyon kövér fiú, és folyton eszik. Éppen beleharapott egy lekváros kenyérbe, és a fényképész rászólt, hogy azonnal hagyja abba az evést, de Alceste azt felelte, hogy az embernek muszáj táplálkoznia, nem?

– Hagyd azt a kenyeret! – kiáltott a tanító néni, aki pont Alceste mögött ült.

Ez olyan váratlanul érte Alceste-ot, hogy kiejtette a kezéből a lekváros kenyeret, rá az ingére.

– Bravó! – mondta Alceste, és megpróbálta visszavakarni a lekvárt a kenyérrel.

A tanító néni mondta, hogy nincs mit csinálni, Alceste menjen a hátsó sorba, hogy ne látsszon a folt az ingén.

– Eudes! – mondta a tanító néni. – Add át a helyedet a pajtásodnak!

– Ennekem aztán nem pajtásom – válaszolt Eudes –, nem adom a helyemet. Álljon háttal a képen, akkor legalább nem fog látszani se a pecsétes inge, se az a dagadt pofája.

A tanító néni megmérgesedett, és büntetésül feladta Eudes-nek, hogy ragozza el írásban, minden időben és módban, számban és

személyben a következő ígét: „Nem utasítom vissza, hogy átadjam a helyemet egy pajtásomnak, aki lekváros kenyeret ejtett az ingére.” Eudes nem szólt semmit, leszállt a ládáról, és jött előre az első sorba, Alceste pedig indult hátra a hátsóba. Ebből aztán lett egy kis felfordulás, főleg, amikor szembe értek egymással, és Eudes orrba vágta Alceste-ot. Alceste bokán akarta rúgni Eudes-öt, de Eudes nagyon fürge, úgyhogy kitért a rúgás elől, és Alceste Agnant találta el, még szerencse, hogy ott, ahol nem szemüveges. Ettől persze Agnan még elsírta magát, bőgött, hogy nem lát semmit, és hogy őt senki se szereti, legjobb volna meghalni. A tanító néni vigasztalta, megtörölte az orrát, megfésülte, Alceste-nak pedig büntetésül százszor le kell írnia: „Nem ütöm meg a pajtásomat, aki nem kötött belém, és ráadásul szemüveges.”

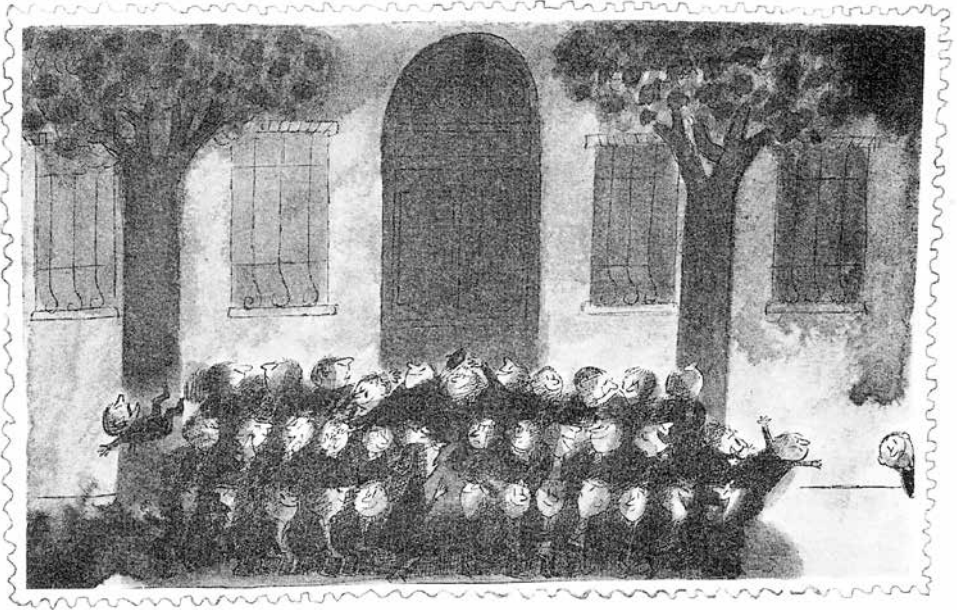
– Úgy kell neked! – mondta Agnan.

Erre a tanító néni neki is adott vagy száz sor büntetést. Agnan úgy elcsodálkozott, hogy még sírni is elfelejtett. A tanító néni két kézzel osztogatta a büntetést, már mindannyiunknak volt egy csomó sor büntetése, és végül a tanító néni azt mondta:

– Most pedig tessék veszteg maradni! Ha rendesen viselkedtek, mindenkinek elengedem a büntetést. Húzzátok ki magatokat, mosolyogjatok, a fényképész bácsi pedig csinál rólatok egy szép fényképet.

Nem akartunk szomorúságot okozni a tanító néninknek, úgyhogy szót fogadtunk. Mosolyogtunk, és kihúztuk magunkat.

Hanem az egész életünkre szóló kedves emlék, az nem sikerült, mert egyszer csak azt vettük észre, hogy a fényképész bácsi már nincs ott. Fogta magát, és se szó, se beszéd, elment.

Hátsó sor, balról jobbra: Martin (aki bemozdul a képen), Poulot, Dubéda, Coussignon, Rufus, Aldebert, Eudes, Champignac, Lefèvre, Toussaint, Charlier, Sarigaut. Középső sor: Paul Bojojof, Jacques Bojojof, Marquou, Lafontan, Lebrun, Dubos, Delmont, de Fontagnès, Martineau, Geoffroy, Mespoulet, Falot, Lafageon. Első sor: Rignon, Guyot, Hannibal, Croutsef, Berges, a tanító néni, Agnan, Nicolas, Faribol, Grosini, Gonzalès, Pichenet, Alceste és Mouchevin (akit épp kicsaptak).